

Sygn. I C 1925/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (L.) S.A. z/s w Luksemburgu

przeciwko N. R.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej N. R. na rzecz powoda (...) (L.) S.A. z/s w Luksemburgu kwotę 18.475,65 zł (osiemnaście tysięcy czterysta siedemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt pięć groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 05.09.2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej N. R. na rzecz powoda (...) (L.) S.A. z/s w Luksemburgu kwotę 3.917 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1925/18

UZASADNIENIE

Powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu, reprezentowany przez radcę prawnego I. B., w pozwie złożonym w dniu 5 września 2018 r. wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej N. R. kwoty 18475,65 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 5 września 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie z normami.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwaną z (...) sp. z (...) z siedzibą w W. łączyła umowa pożyczki z dnia 20 listopada 2017 r. nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała pożyczkę w kwocie 10000 zł. N. R. zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z kosztami związanymi z jej udzielenia w terminie do 30 listopada 2020 r.

W związku z naruszeniem przez pozwaną postanowień umownych, powód wypowiedział jej umowę pożyczki, co doprowadziło do wymagalności roszczenia w całości wraz z kwotą odsetek umownych oraz odsetek karnych naliczonych od zadłużenia przeterminowanego.

Mocą umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z (...). z siedzibą w W. a (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu strony ustaliły zasady przelewu wierzytelności.

W ramach porozumienia nr 8 z dnia 12 czerwca 2018 r. zbywca przekazał powodowi przedmiotową należność w trybie art. 509 k.c.

Z umowy z dnia 20 listopada 2017 r. nr (...) powód dochodzi zapłaty niespłaconej kwoty kapitału w wysokości 9297,05 zł, odsetki naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 267,83 zł, prowizji za udzielnie pożyczki 8775,26 zł i odsetek ustawowych naliczonych od kwoty kapitału przez cesjonariusza od chwili nabycia wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu w kwocie 135,51 zł. Łącznie kwota dochodzona pozwem wynosi 18475,65 zł (pozew k. 2-3 akt).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie w dniu 18 września 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości (nakaz k. 22 akt).

W ustawowym terminie N. R. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym nie kwestionując faktu zawarcia umowy ani faktu wymagalności roszczenia wnosila o oddalenie powództwa ze względu na swoją złą sytuację majątkową (sprzeciw k. 25-28 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 listopada 2017 r. N. R. zawarła umowę pożyczki nr (...) r. z (...) sp. z (...). z siedzibą w W.. Pozwana otrzymała pożyczkę w kwocie 10000 zł. N. R. zobowiązała się do zwrotu pożyczki wraz z kosztami związanymi z jej udzielenia w terminie do 30 listopada 2020 r. Po doliczeniu prowizji za udzielnie pożyczki w kwocie 9576 zł oraz łącznej kwoty odsetek 1636,91 zł, całkowita kwota spłaty pożyczki wynosiła 21212,91 zł (dowód: umowa k. 4-7 akt).

W związku z naruszeniem przez pozwaną postanowień umownych, powód wypowiedział jej umowę pożyczki, co doprowadziło do wymagalności roszczenia w całości wraz z kwotą odsetek umownych oraz odsetek karnych naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Mocą umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z (...). z siedzibą w W. a (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu strony ustaliły zasady przelewu wierzytelności. W ramach porozumienia nr 8 z dnia 12 czerwca 2018 r. zbywca przekazał powodowi przedmiotową należność w trybie art. 509 k.c. W dniu przeniesienia wierzytelność wynosiła 18340,14 zł i składała się z kapitału w kwocie 9297,05 zł, odsetek 267,83 zł i prowizja 8775,26 zł (dowód: zawiadomienie k. 16 akt, cesja 9-12 akt).

Na wezwanie do uiszczenia należności pozwana nie udzieliła odpowiedzi i nie uiszczyła należności (bezsporne).

Na dzień wniesienia pozwu, tj. 5 września 2018 r. do spłaty pozostała kwota 18475,65 zł, na którą składają się: niespłacona kwota kapitału w wysokości 9297,05 zł, odsetki naliczone przez wierzyciela pierwotnego w kwocie 267,83 zł, prowizja za udzielnie pożyczki 8775,26 zł i odsetki ustawowe naliczone od kwoty kapitału przez cesjonariusza od chwili nabycia wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu w kwocie 135,51 zł. (dowód: wyciąg k. 12 akt).

Należności dochodzonej pozwem pozwana nie zapłaciła ze względu na trudną sytuację majątkową związaną z chorobą i śmiercią brata (dowód: wyjaśnienia pozwanej N. R. k. 39 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz wyjaśnień pozwanej N. R. k. 39 akt.

Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom pozwanej N. R.. Pozwana nie kwestionowała wysokości należności dochodzonej pozwem, a jedynie wskazała iż ze względu na trudną sytuację majątkową spowodowaną chorobą brata i jego śmiercią nie może jej spłacić.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania oraz zestawienia rozliczenia. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście

były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia. Sąd uwzględnił również zeznania pozwanej, gdyż znalazły potwierdzenie w zgromadzonych dokumentach. W niniejszej sprawie stan faktyczny był w zasadzie niesporny.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505 §2 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpозwanych o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.

Zakres zaskarżenia sprzeciwem decyduje, w jakim zakresie sprawa będzie rozpatrywana po wniesieniu sprzeciwu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r., III CZP 57/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 171). Artykuł 505 § 2 k.p.c. wskazuje, że wniesienie sprzeciwu przez jednego z pozwanych ponoszących wspólnie odpowiedzialność, nie odnosi skutku wobec pozostałych pozwanych. Nakaz traci moc zatem jedynie w stosunku do tego z pozwanych, który złożył sprzeciw. Przepis ten precyzuje również, że w wypadku złożenia sprzeciwu co do jednego lub niektórych roszczeń uwzględnionych nakazem zapłaty, nakaz traci moc jedynie w tej części.

Ponieważ pozwana N. R. złożyła sprzeciw w terminie, nakaz stracił moc i sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność na podstawie umowy przelewu, w tym aneksu nr (...) do umowy ramowej cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 28 sierpnia 2017 r. zawartej pomiędzy (...) sp. z (...). z siedzibą w W. a (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu.

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu wnosił o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej N. R. kwoty 18475,65 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 5 września 2018 r. do dnia zapłaty. Powód należność dochodzi na podstawie przedłożonych umów. Pozwana w toku procesu nie kwestionowała, iż zawarła przedmiotową umowę pożyczki.

W ocenie Sądu powód (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu wykazał w toku procesu, że nabył skutecznie na podstawie przelewu wierzytelności, wierzytelność przysługującą pierwotnie (...) sp. z (...). z siedzibą w W. w stosunku do pozwanej N. R..

Zgodnie z art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zgodnie z art. 511 k.c., jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Do akt sprawy zostały dołączone: umowa pożyczki oraz umowa przelewu. Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 512 zd. 1 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten przewiduje tzw. ochronę dłużnika przed konsekwencjami spłaty swojej wierzytelności byłemu

wierzycielowi, która to ochrona kończy się bądź z momentem zawiadomienia go przez cedenta o przelewie, bądź też z chwilą dowiedzenia się przez dłużnika o przelewie z jakiegokolwiek innego źródła.

Zgodnie z art. 720. § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

W dniu 20 listopada 2017 r. N. R. zawarła umowę pożyczki z (...) sp. z (...). z siedzibą w W.. Wobec nie spłacania kredytu zgodnie z warunkami umowy (...) sp. z (...). z siedzibą w W. scedowała swoje uprawnienia na (...) (Luxembourg) S.A. z siedzibą w Luksemburgu. Pozwana nie kwestionowała faktu istnienia zadłużenia ani wysokości kwoty dochodzonej pozvem. Pozwana również przyznała, że dochodzonej pozvem kwoty nie zapłaciła.

Z art 6 kc wynika, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

W niniejszej sprawie została przedstawiona przez powoda umowa, której prawdziwości oraz rzetelności pozwana nie kwestionowała. Tym samym należy uznać, że powód wykazał istnienie zobowiązania. Natomiast pozwana nie udowodniła, że zwolniła się z ciążącego na niej zobowiązania. Podnoszona przez pozwaną okoliczność, że jest w trudnej sytuacji majątkowej nie zwalnia jej od obowiązku spełnienia świadczenia, do czego zobowiązała się umową. Zaciągając pożyczkę pozwana musiała się liczyć z obowiązkiem spłaty zgodnie z warunkami umowy i nie może być jej sytuacja majątkowa uzasadnieniem do zwolnienia z zobowiązania.

W tej sytuacji Sąd uznał żądanie pozwu za uzasadnione i należność zasądził w wysokości dochodzonej pozvem.

Jak wynika z art. 476 zdanie pierwsze k.c., dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 1 art. 482 k.c. ustanawia dopuszczalność żądania odsetek za opóźnienie od zaległych odsetek (zarówno kapitałowych, jak i odsetek za opóźnienie) od chwili wytoczenia o nie powództwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lutego 1992 r., I ACr 31/92, OSA 1992, z. 7, poz. 62). Dopuszczalność ta jest niezależna od uprzedniego porozumienia się stron w tym przedmiocie (wyrok Sądu Najwyższego z 13 października 2005 r., IV CK 162/05, LEX nr 186899). Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z 18 maja 1994 r. (III CZP 70/94, OSNC 1994, nr 11, poz. 220) jeżeli strony nie umówiły się inaczej, odsetki od odsetek należy liczyć od dnia wytoczenia powództwa o odsetki.

W niniejszej sprawie, skoro należność nie została uiszczona, od dnia wytoczenia powództwa, tj. 5 września 2019 r. powód domagał się obok roszczenia głównego wraz z odsetkami, również dalszych odsetek. Mając na uwadze wyżej przytoczone przepisy, Sąd uznał roszczenie powoda w tym zakresie za uzasadnione.

Pozwana przegrała proces w całości. Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu. Na koszty składają się: opłata sądowa, którą uiszczył powód w kwocie 300 zł oraz koszty zastępstwa procesowego - wynagrodzenie adwokata w kwocie 3600 zł, których wysokość wynika z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1667) oraz 17 zł opłaty od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)